

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

9/10.2

„O lala, c'est beaux! — Ó, ez gyönyörű!”

Budapesti séta brüsszeli vendégekkel

Cím: <i>V. V.</i>				Idő: <i>1958</i>
Forrás: <i>Népszava</i>				Személy:
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)	Helyszám

A Halászbástya fehéren ragyog a déli napsütésben, amikor a belga *Dumoulin* utazási iroda Goliath nevű, ám kicsiny autóbuzsa megérkezik a Szentháromság térre. Elsőnek *Jérôme* száll ki, a vidám sofőr, aki egész úton énekel és fütyült — némelykor a közlekedési szabályokra is. Nyomában mademoiselle *Georgette* — becenevén *Gigi* —, a turistacsoport ifjú vezetőnöje, és a nyolc brüsszeli vendég, Prágából jöttek és a Balatónhoz mennek: átutazóban ismerkednek »Büdápezt«-tel.

Jérôme és *Gigi* nekiiramodnak a bástyalépcsőnek. Fél perc múlva lelkendezve intégetnek a felső teraszról:

— *Jöjjenek már, gyönyörű kiliátás!*

Gyönyörű. Szemben a parlament pompás, méltóságos épülete, mögötte a pesti házrengeteg, alattunk a Duna szép ívű hídjaival, és a Margitsziget smaragd színfoltjával. Katognak a fényképezőgépek, mindenki meg akarja örökíteni ezt a látványt. A brüsszeli bankigazgató zsebrevégja az »*Autriche—Hongrie*« (Ausztria—Magyarország) feliratú régi útikönyvet, és a mellvédre támaszkodva gyönyörködik Budapest elébe táruló élő térképében. Az ünnepélyes külsejű, keménygalléros gyógyszerész most leveti fekete mellényét és szigorú arckifejezését: élénken jár-kezel a napsütötte bástyasoron, és »innen még szebb!« kiáltással hívogatja útitársait.

Budapest beszél magáért —

az idegenvezetőknek egyelőre nincs dolguk. Különböztetnek ketten vannak az idegenvezetők: *Bognárné*, az IBUSZ francia anyanyelvű tolmácsa és csekélységem — pszt! — inkognitóban. Hogy mire jó ez? Megmondom. Az utóbbi időben — hála a világiállításnak — sokat olvashattunk arról, milyen Brüsszel magyar szemmel. Hát most lássuk azt is, hogy milyen Budapest a brüsszellek szemével. És mert nem udvarias nyilatkozatokra, hanem a valóságos benyomásokra vagyok kíváncsi, felcsaptam egy napra idegenvezetőnek. (Miért is ne? Kitűnően töröm (keréke) a francia nyelvet, és eddigi működésem igazán sikeres volt, *Jérôme* például tőlem tanulta ezt a magyar mondatot: »*Jó napot, szép kisasszony, ogy van, ogy van?*«

— *C'est vraiment admirable, igazán csodálatos!* — mutat az egyik hölgy a budavári Mátyás-templom görögkioszornyán finom köcsipkéire. — *Madame Hélène, be lehet menni a templomba?*

Hogyne lehetne. Odabent follik a vasárnapi mise, és »*madame Hélène*«, vagyis *Bognárné* suttogva mond el egyet-mást a nevezetes műemlékről. Ebben a XIII. századbelti, többször átépített templomban tartotta esküvőjét *Mátyás király*, és itt hálálkodott *Szulejman szultán Allahnak* Budavár bevételeért. A régi falakat *Lótz Károly* és *Székelly Bertalan* freskói díszítik.

A kicsi „Góliát” motorja felzúg, és a piros busz elindul a Vár kedves, ódon hangulatú utcáin. Itt gyalog kéne menni; megnézni a helyreállított középkori házakat, betérni az üllőfülkés kapualjak hűvös boltívei alá, és a régi Ruszwurm-cukrászdába... De nem lehet, hiszen ez még csak a Vár, és minket egész Budapest vár. *Táncsics Mihály* utca, *Bécsikapu tér* — és íme, már a forgalmas Moszkva téren robogunk. Aztán *Jérôme* elegáns, de szabálytalan ívben megfordul a Margithíd kellős közepén, és belga vendégeink elbűvölt »*o lala!*« kiáltásai közepette végighajt a gyönyörű szigetén.

Zölden és kristálytisztán ragyog a *Palatinus* medencéinek vize, csillogva fickándoznak a japánkerti tavacska aranyhalai, jólesik a sör az elegáns *Nagyszállóban*. Vendégeink úv beszélnek Budapest gazdagságáról, akár egy IBUSZ-prospektus: dicsérik szép fekvését, hegyeit, bővizű gyógyforrásait, tündérszigetét, műemlékeit, pompás épületeit. Pedig még csak ezután nézzük meg a Duna királynőjének legszebb ékszerét, az *Országházat*.

— *Milyen tiszták az utcák* — jegyzi meg *monieur Georges*, útban a parlament felé, s én kissé aggodva nézek ki az autóbuzs ablakán, hogy komolyan gondolja-e. *Igazán tiszták*, mintha kimosakodtak volna vasárnapra. A parlamentnél már sajnálom, hogy vasárnap van: ma nem nézhetjük meg belülről remek kupola-

csarnokát, arany-bársony pompájú termeit, impozáns kőlépcsőházát, szobrait, freskóit. Csak kívülről látjuk hatalmas, de finom arányú kupoláját, 22 tornyát, ezer ablakszemét, dunai árkádsorát.

A Népköztársaság útján robbog a piros autóbuzs, és egy kicsit lelassít a világ egyik legszebb színháza, az *Opera* előtt. A Hősök terén kiszállunk. Itt a görög templomformájú *Műcsarnok*, szemben a *Szépművészeti Múzeum* világhírű műkincseivel, az ezredéves emlékmű karéja mögött a *Ligetfái* zöldellnek. Aztán egy pillantás a *Szabadsághegyen*, sétahajózás a *Dunán* — és elrepült a nap. Legalább megmutathattuk volna finom Belvárosunkat, Óbudát és az új lakótelepeket, a *Gellért-hegyet* és a *Rózsadombot*...

— *Au revoir Budapest, minden nagyon szép volt* — búcsúzik *Gigi*. — *Csak azt sajnálom, hogy egy nap alatt nem ismerhettük meg egészen a várost.*

Ó, chere mademoiselle, én már húszegynéhány éve élek a szülővárosomban, és még mindig nem ismerem eléggé. Önök, brüsszellek hívták fel a figyelmemet arra, hogy Budapest feltűnően sok és szépen ápolt parkkal lélegzik, egy prágai polgár közölte velem, hogy nemcsak a *Hradzsínban*, hanem a budavári *Mátyás-templomban* is van olasz reneszánsz kápolna, és firenzei ismerősöm fedezte fel számomra is a *Múzeum-kert* *Gari-*

baldi-szobrárt. Pedig azelőtt is jártam a parkokban, a *Mátyás-templomban* és a *Múzeum-kertben*...

Így vagyunk ezzel mindannyian. *Ismerjük városunkat* egészében, de mégsem mindenestül, nagyon szeretjük és nem csodálkozunk azon, hogy szép. Ezért jó az, ha az ember néha idegenvezetőt vagy külföldit játszik és csodáló szemmel nézi mindazt, ami mellett a sietős hétköznapiakon, a megszokás közönyével elmeleg.

V. V.